

χτηνου τ' άπάν' τδούπ' έγλέωσεν (του ζώου το σώμα έντε-
λώς εσάπισεν) Κοτύωρ. Συνών. γ λ ο ι ά ζ ω 1. 2) Πυορροώ
Πόντ. (Χόψ.): 'Η γερά έγλέωσεν (ή πληγή έφερεν άφθονον
πύον).

γλομπάκι τό, σύνθηθ.

Έκ του ούς. γ λ ό μ π ο ς διά της ύποκορ. καταλ. -άκι.
Μικρός γ λ ό μ π ο ς, ήτοι σφαιρικόν συνήθως ύάλινον
περίβλημα ήλεκτρικών λυχνιών σύνθηθ.: 'Ωραία - πράσινα -
κόκκινα - κίτρινα γλομπάκια σύνθηθ. Κάηκε το γλομπάκι
του φακού μου και θέλω νά διάκω ν' αγοράσω άλλο (= νά
διάκω = νά πάω) Πελοπν. (Γαργαλ.) Καί χάμω 'ς το χώμα
ήταν πεσμένα κάτι παράξενα χωνάκια, σά γλομπάκια μι-
κροσκοπικής λαμπίτσας Γ. Ξενοπ., 'Αναδυομέν., 24. Καί
σκύβανε όλοι πάλι 'ς τά χαρτιά τους και γράφανε ήσυχα...
κάτω άπ' τά ήλεκτρικά γλομπάκια τους Σ. Μελζ, Μιά νύχτα,
71. 'Επειτα άρπαξε βιαστικά το ήλεκτρικό γλομπάκι πού
κρεμότανε 'ς τή μέση και του τό 'φερε μπροστά 'ς τά μάτια
του Κ. Παρορ., Κόκκιν. τράγ., 6.

γλομπάκος ό, Πελοπν. (Γαργαλ. Λάμπ. κ.ά.)

Έκ του ούς. γ λ ό μ π ο ς και της ύποκορ. καταλ.
-άκος.

1) Γ λ ο μ π ά κ ι, τό όπ. βλ., Πελοπν. (Γαργαλ.) 2) Μι-
κρόν τεμάχιον γής συνήθως περιφραγμένον Πελοπν. (Λάμπ.):
'Εκείνος ό γλομπάκος είναι δικός μου.

γλομπερός επίθ. Πελοπν. ('Ολυμπ.)

Έκ του ούς. γ λ ό μ π ο ς και της παραγωγ. καταλ.
-ερός.

'Ο έχων σχήμα γ λ ό μ π ο υ, σφαιρικόν.

γλομπίζω ένιαχ. γλουβίνου Εδβ. (Λιχάς).

Έκ του ούς. γ λ ό μ π ο ς.

'Επί φρούτων, άρχίζω νά ώριμάζω ένθ' άν.: Δέν είχαν
γλουβίβ', ήταν άγ'ρα τά βιόκουκα Λιχάς. Συνών. β λ έ-
πω 19, γ γ α λ ί ζ ω, π ρ ο β ά λ λ ω.

γλόμπος ό, κοιν. γλόμπους βόρ. ιδιώμ. γλόβος 'Ερεικ.
Ζάκ. Κέρκ. Κωνπλ. Μαθράκ. γλόβος Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Ο-
θων. γλόμβος Κάρπ. Κάσ. Κώς (Καρδάμ. Πυλ. κ.ά.) γλόβος
Κεφαλλ. γλόβη ή, 'Αντίπαξ. Παξ. γλεμπός Στερελλ. (Δε-
σφίν.) χλόβος Κεφαλλ. φλόμπος Προπ. ('Αρτάκ.)

Έκ του 'Ιταλ. g l o b o. 'Ο τύπ. γ λ ό μ π η κατά τά
συνών. γ ή, π λ ά σ η, φ ύ σ η.

1) Σφαίρα ή σώμα σφαιρικού σχήματος πολλαχ.: Βρήκα
'ς το Λαγκούβαρδο 'ς τή θάλασσα 'να γυάλινο γλόμπο. Θά
'ναι 'πό κείνους πού δένουνε 'ς τά παραγάδια γιά σημα-
δόυρα Πελοπν. (Γαργαλ.) || Φρ. Τόν έκαμε γλόμπο (τόν
έξευτέλισε) ένιαχ. Συνών. φρ. Τ ό ν έ κ α ν ε μ π ί-
λ ι ε ς. Μ έ τ ό γλόμπο δέν γίνονται αυτά (= δέν γίνον-
ται εύκόλως, όπως-όπως) Κωνπλ. Συνών. φρ. Δ έ ν γ ί-
ν ο ν τ α ι μ έ τ ό τ ί π ο τ α — μ έ τ ά φ έ μ α τ α.
2) 'Η γή ώς έκ του σφαιρικού της σχήματος 'Αντίπαξ.
'Ερεικ. Ζάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Λευκ. Μαθράκ. Παξ. Πελοπν.
(Γαργαλ. Κοντογόν. Κοπαν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν.
Ποταμ. κ.ά.) — Κ. Σάθ., Τουρκοκρ. 'Ελλ., 565: Ούλος ό
γλόμπος Κοπαν. Βρέχει σ'ούλο το γλόμπο τουτονε το
χειμώνα Γαργαλ. Θά χαθ ή ή γλόβη όλη Παξ. Σ' αυτόν
τσ ή γ ή ς τ ό γλόβο Ζάκ. Καί κάμουν νά εξαλειφθ ή άπό
τήν επιφάνειαν του γλόμπου εκείνους τους άλύτους όπου
ζαπεινώουν Κ. Σάθ., ένθ' άν. β) Περιοχή, τμήμα γής Πε-

λοπν. (Βισοκ. Κλουτσινοχ.) Στερελλ. (Νεσχώρα): Θά γυ-
ρίσω όλο το γλόμπο γύρω Βισοκ. 3) Σφαιρικού ή άλλου
σχήματος ύάλινον περίβλημα των λυχνιών πετρελαίου, οι-
νοπνεύματος, φωταερίου, ήλεκτρικού κ.τ.τ. κοιν.: Γλόμπος
μικρός - μεγάλος - κόκκινος - άσπρος - πράσινος. 'Εσπασε-
χάλασε ό γλόμπος του ήλεκτρικού, της λάμπας κοιν. 'Εσπα-
σε ό γλόμπος του 'λεχτρικού 'ς το δρόμο μας κ' ήμαστε 'ς
τά σκοτάδια Πελοπν. (Γαργαλ.) 'Ο γλόμβος της λάμπας σου
είναι γεμάτος σκόνην Κώς (Καρδάμ.) || Φρ. 'Ηπτε μεσημεριά-
τικά κρασί πολυ κ' έγινε γλόμπος (επί οίνοπότου του όποιου
το πρόσωπον λάμπει ως λαμπτήρ φωτιζόμενος) 'Αθην.
Πειρ. 'Εγινε γλόμπος άπό το κρασί (ταυτόσ. με την
προηγούμεν.) αυτόθ. Δέν έμεινε γλόμπος (επί μεγάλης και
όλοσχερούς καταστροφής) Πελοπν. (Φιγάλ.) β) Μεταφ., φα-
λακρά και συνεπώς στίλβουσα κεφαλή 'Αθην. κ.ά.: Του
'πεσαν τά μαλλιά κ' έγινε το κεφάλι του γλόμπος 'Αθην.
Μάδησε ό έρμούλης και γυαλίζει ή καρκάλα του σά γλόμ-
πος Πελοπν. (Γαργαλ.) Τό 'καμς γλόμπου του κιφάλ' σ'
Στερελλ. ('Αχυρ.) γ) Τό άνδρικόν μόριον 'Αθην. 4) 'Η
κεφαλή Στερελλ. ('Αχυρ.): 'Εχ'ς τρανό γλόμπου κι άς είσι
κι μ'κρός. 5) Χάρτινος σφαιροειδής ή κωνοειδής φανός τόν
όποιον περιφέρουν τά παιδιά και τραγουδούν τά κάλαντα
Σύρ. 6) Δύχνος Λεξ. Βλαστ. 276. 7) 'Ως επίθ., επί στα-
φυλής ή όποία έχει μεγάλας ράγας έρυθροπρασίνας Στερελλ.
(Δεσφίν.)

'Η λ. και ως έπών. υπό τόν τύπ. Γλόμβος Κάρπ.

γλομπώνω Πελοπν. (Καρδαμ.)

Έκ του ούς. γ λ ό μ π ο ς.

Καθίσταμαι βάρος, γίνομαι ένοχλητικός: Τούτη ή γοιά
πού σέ γλομπώθη γιά κανένα καλό δέν είναι. Τί με γλομ-
πώθηκες τσάμπα; Συνών. φ ο ρ τ ώ ν ο μ α ι (διά το όπ.
βλ. φ ο ρ τ ώ ν ω).

γλούβα ή, 'Ιόνιοι Νήσ. — Κ. Οικονόμ., Περί προφορ.,
806.

Έκ συμφύρ. των ούς. *γ λ ό μ π α και γ ο ύ β α.
Λάκκος, όρυγμα.

γλου-γλου Χίος — Ν. 'Εστ. 19 (1939), 683 — Λεξ.
Κομ. γλου-ά-γλου Χίος.

Λέξ. πεποιημένη ή όποία χρησιμοποιείται πρós δήλωσιν
α) άνάθρων φθόγγων Χίος: Γιά 'πέ μας κάμποσα γεραγι-
δίστικα. Καί μās έλεγε γλου-γλού, γλου-ά-γλου (έκ παρα-
μυθ.) και β) του θορύβου του παραγομένου έκ του ρέοντος έκ
της φιάλης οίνου Ν. 'Εστ., ένθ' άν. — Λεξ. Κομ.: Ποίημ.

'Αχ, ώραία μου μπουνκάλα, | τά γλου-γλού σου κρύβουν
γλύκα
πού 'ς τά πιό γλυκά κορίτσια | ως τά τώρα δέν τή
βρ ήκα

Ν. 'Εστ., ένθ' άν.

γλουθιός ό, Λυκ. (Λιβύσσ.)

Πιθαν. έκ του άρχ. γ ο μ φ ί ο ς.

'Ο γομφίος όδούς.

γλουμπόκος ό, ένιαχ. γλουβόκος Πελοπν. (Ξεχώρ.)

Έκ του Σλαβ. g l o b z = λάκκος.

Μικρόν κοίλωμα επί της επιφανείας της γής όπου συγ-
κεντρούνται όμβρια ύδατα: Πιάσε το κατσαρόλι τσαι βάλε

